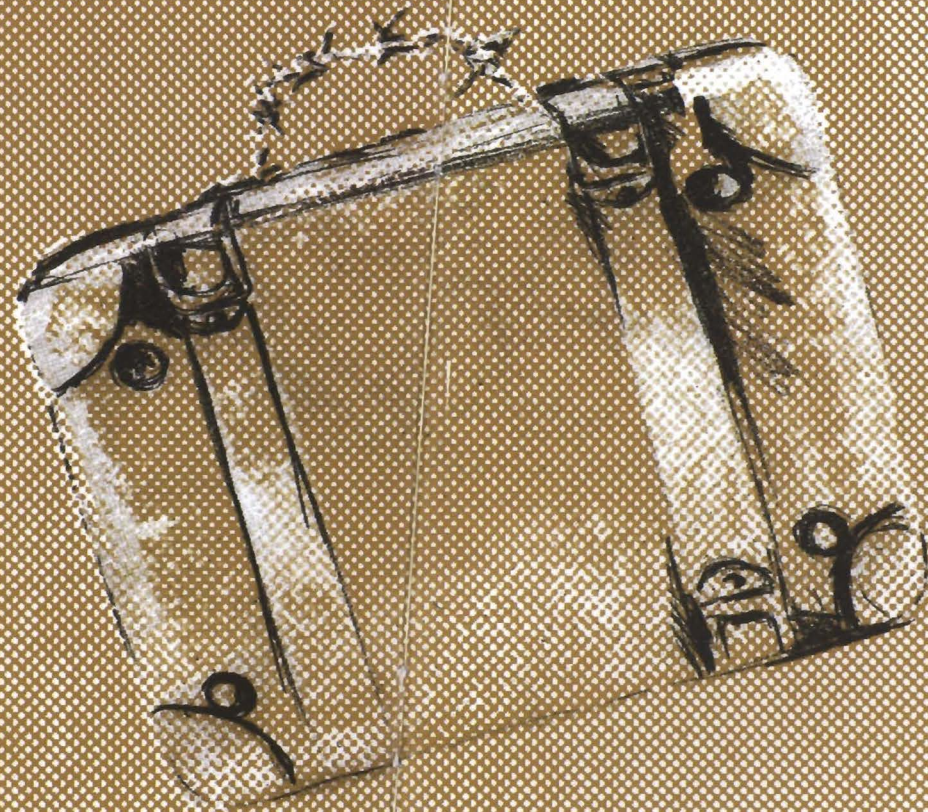

WALIZKA

WALIZKA

MAŁGORZATA SIKORSKA-MISZCZUK

REŻYSERIA **DOROTA IGNATJEW**
SCENOGRAFIA **RAFAŁ SISICKI**
PREMIERA **04.11.2011**

WALIZKA

Walizka to sztuka o uzdrawianiu.

Wszystko, co mamy w sobie – bagaż wspomnień, często niechcianych – istnieje i żyje w nas, czy tego chcemy czy nie. Możemy nigdy naszej walizki nie otworzyć i żyć w wiecznej połowiczności i niepełności.

Walizka to historia pojedynczego człowieka, który odcina się od części siebie, choć jest to część jego własnej tożsamości.

Ta sztuka dotyczy też obszaru pamięci społecznej – nie chcemy odkrywać prawdy, otwierać walizki pełnej bolesnych wspomnień.

Walizka jest o wierze w uzdrawiającą moc prawdy.

Małgorzata Sikorska-Miszczuk

Reżyseria: **Dorota Ignatjew**

Scenografia: **Rafał Sisicki**

Autorka dramatu: **Małgorzata Sikorska - Miszczuk**

Oprawa muzyczna: **Teresa Wrońska**

Asystent reżysera: **Henryk Rajfer**

Obsada:

Fransua Żako: **Andrzej Blumenfeld / Marek Węglarski**

Żaklin: **Joanna Rzączyńska**

Zrozpaczona przewodniczka z Muzeum Żagłady: **Ernestyna Winnicka**

Narrator: **Piotr Sierecki**

Sfrustrowany Bruno - Poeta współczesności: **Jerzy Walczak**

Pantofelnik: **Szymon Szurmiej / Henryk Rajfer**

Kilka lat temu przeczytałam artykuł o Francuzie, Michelu Leleu, który na poświęconej Zagładzie wystawie w Paryżu rozpoznał walizkę swego ojca, Pierre'a Levi. Była to walizka wypożyczona ze zbiorów Muzeum w Oświęcimiu, jedna z trzech zachowanych francuskich walizek. Michel Leleu w czasie wojny ukrywał się z matką pod zmienionym nazwiskiem w alpejskim regionie Savoie, a ojciec ukrywał się w Avinionie. Pierre Levi został aresztowany w 1943 r. i wysłany przez obóz w Drancy do Oświęcimia, gdzie zginął. Michele Leleu przetrwał wojnę i pozostał już przy zmienionym nazwisku. Dopiero odkrycie walizki ojca spowodowało kardynalną zmianę w jego życiu, wrócił do swojego nazwiska, usiłował też sprawić, aby walizka została już we Francji. Ciąg dalszy tej historii był niezmiernie ciekawy, gdyż powstał spór, do kogo należy walizka, skoro znalazł się spadkobierca? Do Polski, do Francji czy do syna? To fascynujący wątek, na pewno temat na sztukę, ale mnie to akurat nie interesowało.

W tym miejscu chciałam zakwestionować samą siebie, że do napisania tej sztuki zainspirowała mnie prawdziwa historia, choć przed chwilą to potwierdziłam. Ja historię walizki wymyśliłam wcześniej, czekałam tylko na potwierdzenie ze świata zewnętrznego, że tak się naprawdę stało. (...) Historia z walizką wydarzyła się, ale ja o tym nie wiedziałam; dopiero artykuł dał mi spokój i pewność, że mogę o tym pisać, że to wydarzyło się naprawdę. (...)

Walizka jest historią o pochwałę życia, afirmacji życia. Dla mnie nieodwracalność Tego, co się wydarzyło, bezmiar cierpienia zamkniętego w muzeach, zachowanego i *zatrzymanego* na zdjęciach, zakonserwowanego w guzikach, lalkach, stłuczonych okularach, jest nie do wytrzymania.

Postać Zrozpaczonej Przewodniczki w Muzeum Zagłady jest odbiciem tego, co ja myślę i czuję: to jest nie do wytrzymania. Przewodniczka stawia pytanie: po co o tym pamiętać, pokazywać, eksponować, zbierać itd. skoro to tylko konserwuje ból i obciąża naszą dzisiejszą zwykłą ludzką egzystencję ciężarem pamięci, z którą nie wiadomo jak żyć.

Życie domaga się *życia* i łatwym sposobem, by żyć, wydaje się zapomnienie.

Mój bohater też chciał *nie pamiętać*, żyć *normalnie* stosując trik zapomnienia.

Ja go rozumiem i jestem nim, tak samo jak i Przewodniczką, ale w mojej historii on zaczął żyć dopiero wtedy, kiedy otworzył walizkę z przeszłością. (...)

Piszę o tym samym: żeby otworzyć walizkę z przeszłością i zacząć żyć.

DOROTA IGNATJEW

Absolwentka wydziału lalkarskiego we Wrocławiu (1992) i wydziału aktorskiego w Krakowie (1994). Asystentka Jerzego Grzegorzewskiego przy realizacji *Miasto liczy psie nosy* w Teatrze Studio w Warszawie i *Tak zwana ludzkość w obłędzie* w Teatrze Starym w Krakowie. W latach 1995-2003 aktorka Teatru Polskiego w Warszawie. Od 2003 asystent reżysera w Teatrze Narodowym. Reżyserowała *Cyjanek o piątej Kohouta* w Teatrze Żydowskim - spektakl prezentowany był w ramach Festiwalu Singera w roku 2006, a od 2007 roku grany w Teatrze Polskim w Warszawie. Przedstawienie prezentowane było również na Festiwalu Form w Kielcach i na festiwalu *Anioł publiczności* w Bielsku-Białej. W 2008 roku reżyserowała *Utarczki C.Hayes* w Teatrze Polskim w Bielsku-Białej. Za rolę w tym spektaklu aktorka G.Bułka otrzymała Złotą maskę województwa śląskiego. W tym samym teatrze w 2010 r. grany był spektakl w reżyserii Doroty Ignatjew *Norymberga* Wociecha Tomczyka. Dorota Ignatjew była również reżyserem obsadowym takich filmów jak *Matka Teresa od kotów* Pawła Sali, *U Pana Boga za piecem* Jacka Bromskiego. Była drugim reżyserem przy realizacji teatrów telewizji *Kryptonim Gracz*, *Gry operacyjne* w reżyserii Agnieszki Lipiec-Wróblewskiej. Od sierpnia 2011 r. Dorota Ignatjew pełni funkcję zastępcy dyrektora ds. artystycznych w Teatrze Zagłębia w Sosnowcu.

Byłam jedną z pierwszych osób, które przeczytały *Walizkę* Małgorzaty Sikorskiej-Miszczuk. Zachwyciło mnie nietypowe ujęcie tematów tożsamości, wojny i Holokaustu. Byłam wtedy po realizacji *Cyjanek o piątej Kohouta*, który również porusza te trudne problemy. Pewnie gdybym wtedy robiła *Walizkę* byłby to inny spektakl.

Fransua Żako nie ma pełnej wiedzy na temat swojej tożsamości i to nie daje mu spokoju. Próbuje wyzebrać tę wiedzę od matki, a przecież czasami wystarczy otworzyć *walizkę*, by dowiedzieć się czegoś o swoim życiu. Pamiętajmy o historii, wyciągajmy wnioski ale przede wszystkim pozwólmy życiu żyć, a sobie samym kochać i zbierać kolejne doświadczenia.

Życie jest przeciwieństwem Śmierci. A *Walizka* to bagaż, doświadczenie, tajemniczy, czasami niewygodny pakunek. Jest jak towarzysz, z którym mimo wszystko przyszło nam żyć i podróżować w nieznanie.

Dorota Ignatjew

MAŁGORZATA SIKORSKA-MISZCZUK

Dramatopisarka i scenarzystka, ukończyła Wydział Dziennikarstwa i Nauk Politycznych oraz Gender Studies na Uniwersytecie Warszawskim. Jest absolwentką Studium Scenariuszowego PWSFTiT w Łodzi.

Jest autorką sztuk *Szajba*, *Śmierć Człowieka Wiewiórki*, *Katarzyna Medycejska*, *Burmistrz*, *Walizka*, *Człowiek z Polski w czekoladzie*, *Zaginiona Czechosłowacja*, *Żelazna Kurtyna*, *Koniec świata*, *Madonna*, *Bruno Schulz: Mesjasz*, *Niezwykła podróż Pana Wieszaka* (dla dzieci), a także scenariusza pełnometrażowego filmu animowanego *Tytus, Romek i A'Tomek wśród złodziei marzeń* (2003). Jest także współautorką sztuki teatralnej *III Furie* - razem z Magdą Fertacz i Sylwią Chutnik (2011), która otrzymała II nagrodę na Festiwalu Prapremier w Bydgoszczy (2011).

Spektakle na podstawie jej tekstów reżyserowali Marcin Liber, Jan Klata, Piotr Kruszczyński, Natalia Korczakowska, Michał Żadara, Anna Trojanowska, Nina Guehlstorff, Katarzyna Kurzeja. Prezentowane były w Polsce i za granicą.

Teksty sztuk zostały przetłumaczone na angielski, niemiecki, francuski, serbski, chorwacki, czeski, rosyjski, rumuński, szwedzki, hiszpański, hebrajski. Czytania tekstów sztuk odbywały się w Polsce oraz za granicą: w Niemczech, Francji, Szwecji, Czechach, Rosji, Rumunii, USA, wkrótce w Belgii i Hiszpanii.

Otrzymała liczne nagrody: wyróżnienie za tekst sztuki *Śmierć Człowieka Wiewiórki* podczas konkursu *ulrike* (TR Warszawa 2006) i w ramach XIII Ogólnopolskiego Konkursu na wystawienie polskiej sztuki współczesnej (2007); za sztukę *Walizka* otrzymała Główną Nagrodę oraz Nagrodę Publiczności w Konkursie Metafory Rzeczywistości (2008 r.); słuchowisko, które powstało na podstawie tekstu *Walizki* otrzymało Grand Prix na Festiwalu PriTV *Dwa Teatry – Sopot 2009*; *Walizka* otrzymała też Główną Nagrodę w kategorii *tekst sztuki teatralnej* w XV Konkursie na wystawienie polskiej sztuki współczesnej (2009); sztuka *Madonna* zwyciężyła w Konkursie Teatru im. Szaniawskiego w Wałbrzychu na dramat inspirowany *Zemstą* Aleksandra Fredry (2009); sztuka *Burmistrz* znalazła się w finale Konkursu Dramaturgicznego R@port w Gdyni (2010) oraz w finale międzynarodowego konkursu Stueckemart w Berlinie (2011).

Autorka współpracuje też jako dramaturg z reżyserem Marcinem Liberem - przy spektaklu *ID* Teatru Współczesnego ze Szczecina (2008), *Herbert - rekonstrukcja poety* (2008), *Oratorium – Piekło nasze* (2010), *III Furie* Teatru w Legnicy (2011), *Makbet* (Teatr Współczesny, Szczecin 2011).

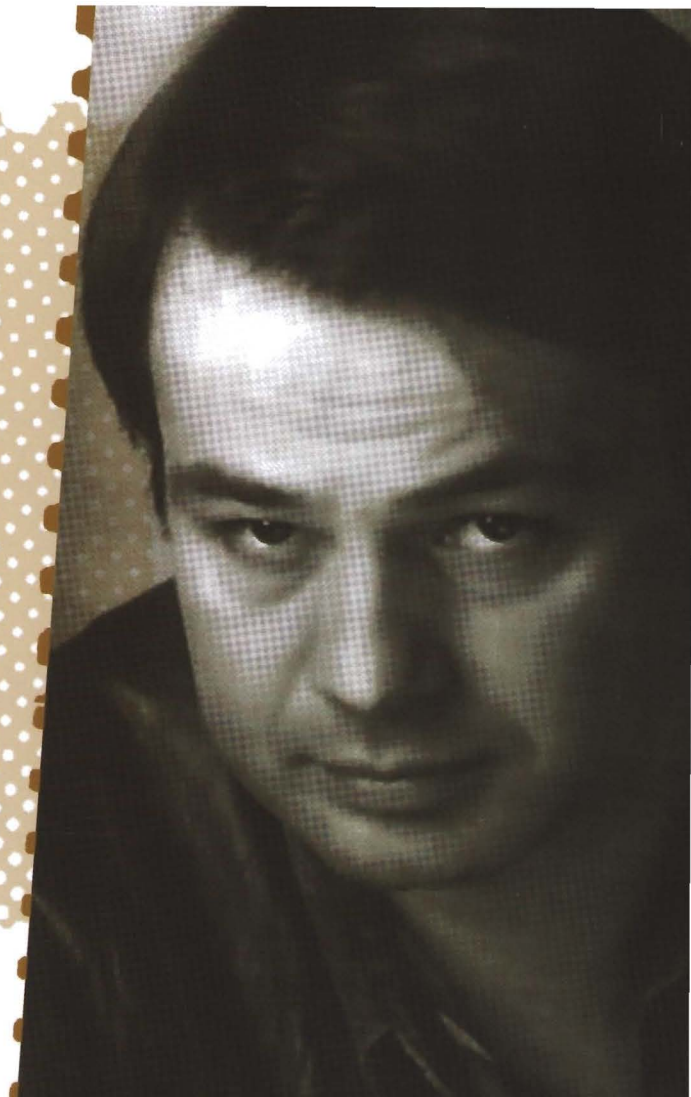
RAFAŁ SISICKI

Absolwent Wydziału Aktorskiego PWST w Warszawie (1989) i Wydziału Reżyserii Akademii Teatralnej (2005). Występował w Teatrze im. Jerzego Szaniawskiego w Płocku (1988-90), Nowym w Warszawie (1990-2002) Na Woli w Warszawie (1994), Operze Bałtyckiej w Gdańsku (1998).

Reżyser sztuk teatralnych m.in.: *Wznowienie* Macieja Wojtyzki (Teatr Nowy, Warszawa), *Zbrodnia z premedytacją* Gombrowicza (Le Madame, Warszawa) *Opowieść wigilijna* wg Dickensa (Płock), *Kwiaty dla Alżberna* Daniela Keyesa (Teatr Powszechny, Warszawa).

Zajmuje się też reżyserią telewizyjną: reżyserował odcinki popularnej *Brzyduli*, jako drugi reżyser pracował m.in. przy serialu *Na Wspólnej*.

Od pewnego czasu pracuje również jako scenograf. Dekoracje do *Walizki* to jego trzeci projekt.

Narrator zachęca do swoich historii, ale zaczyna i kończy na francuskiej

Narrator *(nuci)*

Szabadabada szabadabada tabada

szabadabada szabadabada tababada...

Szabadabada jest po francusku, jakby ktoś nie wiedział, szabadabadaaaa zanuciłem, żeby w atmosferę francuską jakoś wprowadzić, zanęcić.

Ponieważ tak jak w Ameryce ulice są wybrukowane złotem, tak u nas, w naszym kraju, jest mnóstwo ciekawych historii do opowiedzenia, prostych i swojskich, mnóstwo... Na przykład historia o pani burmistrz z Barcina, która przyszła do urzędu z mieczem samurajskim i tym mieczem groziła pani wiceburmistrz, albo historia o proboszczu, który chciał zlikwidować Zoo pobliskie, bo osły i lwy ryczały podczas mszy... Albo historia o rzeźbie gołej, którą - jak już ją zabrano z Gorzowa - to potem na pustym postumencie świetzki palili, bo jednak żal było niektórym golasa... Historii jest bez liku, a ja jednak będę opowiadał historię francuską, a dlaczego nie polską...? Może zagraniczna lepsza?

Szabadabada szabadabada...

To będzie historia o Fransua Żako i na dokładkę - ha, ha - nie wiem, jak ja sobie z tym poradzę, ta historia będzie miała momenty poważne, ale niektóre momenty poważne będą przedstawione w zabawny sposób, i prawdopodobnie będę śpiewał w najbardziej nieoczekiwanych momentach.

Szabada...

A teraz pan Żako wyrusza z domu do muzeum.

To zmieni jego życie, ale nie wiem, czy już wyszedł, więc na wszelki wypadek zadzwonię do niego. Jak odbierze, to po prostu nic nie powiem, a jak nie odbierze, to znaczy, że wyszedł.

Zaczyna wybierać numer i przestaje.

Chciałbym dodać, że jest jeszcze historia o tym, jak alianci zbombardowali Helgoland. To była niemiecka wyspa. Zaraz po wojnie alianci postanowili ją zatopić. Odpalili cały niesamowity arsenał, no i.... nie udało się!

Wybiera numer.

To by była historia o zemście, która się na szczęście nie powiodła.

Teatr Żydowski

im. Cisy Rachel i Jcy Kamińskich
w Warszawie

Dyrektor naczelny i artystyczny – Szymon Szurmiej
Wicedyrektor – Gołda Tencer
Główna księgowa – Katarzyna Olszewska
Główny specjalista ds. technicznych – Jerzy Zaleski
Konsultant literacki – Ryszard Marek Groński
Konsultant literacki jidysz – Jacob „Kobi” Weitzner
Asystentka wicedyrektor – Barbara Klicka
Główny specjalista ds. promocji i marketingu – Elżbieta Lechicz-Niesiołowska
Archiwum – Agnieszka Greiner
Koordynator pracy artystycznej – Agnieszka Kamińska
Kierownik działu administracyjno-gospodarczego – Maciej Marcinkowski
Starszy brygadier sceny – Jan Grenwald
Brygadier sceny – Wojciech Pieńkowski
Inspicjent – Waldemar Gawlik
Alkustycy – Grażyna Pluta, Dawid Chrabałowski
Oświetleniowcy – Mariusz Jarosz, Jakub Zajda, Łukasz Walczuk
Garderobiane – Aleksandra Lipka, Krystyna Masztalerz, Katarzyna Rzeszowska
Rekwizyty – Irena Sadowska
Maszyści – Jarostaw Staniszewski, Bolestaw Kulikowski, Michał Świdowski
Pracownia krawiecka – Małgorzata Goregląd, Marian Dutkowski

Redakcja – Barbara Klicka
Projekt graficzny – Ola Szempruch
Zdjęcia – Andrzej Wencel

Biuro Organizacji Widowni

Anna Sławek, Paulina Maciejewska, Mateusz Piotrowski
(22) 850 64 50, tel/fax. (22) 620 56 77

Kasa biletowa

Kasa prowadzi sprzedaż biletów i telefoniczne rezerwacje.
Rezerwacje i sprzedaż również przez: www.ebilet.pl oraz www.eventim.pl
Telefony:
(+48 22) 850 56 56
(+48 22) 620-62-81 wew.20

Godziny otwarcia kasy biletowej
pon.-pt 11.00 - 14.00 oraz 15.00 - 18.00
sob. 12.30 - 19.00
niedz. 14.30 - 18.00

W dni przedstawień kasa jest czynna do rozpoczęcia spektaklu.

Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego.

MIASTO
STOLECZNE
WARSZAWA

Institucja finansowana ze środków Urzędu Miasta Stołecznego Warszawy oraz Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

ZE ZBIORÓW
Instytutu Teatralnego